

Man har ved Loven af 1902 ydet dem noget mere, end Skoleloven oprindelig havde fastslaaet eller tilsigtet at yde dem. Men saa er deres Stilling ved Pogeskolen ikke spildt, thi det er netop den, der har betinget, at de nu sidde i fast Embede. Naturligvis er det en Skønssag, om Rigsdagen nu vilde gaa videre end ved Loven af 1902, og der var jo intet til Hinder for, at man vedtog en anden Bestemmelse til Gunst for disse Lærerinder. Men det kan ikke siges, at der netop foreligger særlige Grunde til nu at revidere denne Bestemmelse og gaa til noget nyt.

Det andet Andragende fra en Række Lærere og Lærerinder, som fremdrage og forlange forskelligt med Hensyn til deres Anciennetsberegning, forekommer mig ikke velbegrunder. For det første er det paafaldende, at Andragerne udelukkende tale om, hvad Skoleloven af 1899 har givet dem, eller snarere, hvad den skal have berøvet dem, og slet ikke tale om Loven af 23. Maj 1902, skønt det jo netop er Bestemmelserne i denne Lov, de ville have forandrede. De omtale ikke med et Ord, at det Forhold, der er Genstand for deres Klage, er ordnet senere ved Lov af 1902, som atter er optagen i den ændrede Skolelov af 29. Marts 1904. Ogsaa her er det naturligvis en Skønssag, om man vilde ændre den Bestemmelse om Biskolelærernes Anciennet, som man vedtog i 1902. Men de Argumenter, der fremføres herfor i Andragendet, skønner jeg ikke passe.

Først paaberaabes det i Andragendet, at nogle af Andragerne have mistet Anciennet ved Skoleloven af 1899 og derved have lidt Tab, endog, som det hedder, meget store Tab. Dette er nu ikke Tilfældet, thi Skolelovens §§ 23 og 24 have sørget for, at ingen har kunnet lide Tab ved at komme paa en mindre Lønning eller komme under ugunstigere Vilkaar, end de havde før Loven af 1899. Dernæst kan det jo heller ikke paa nogen Maade siges, at Skoleloven har berøvet dem deres Anciennet. Vare de vedblevne at være konstituerede Biskolelærere, havde de ogsaa beholdt deres Anciennet som saadanne. Men idet de ere gaaede over til en anden Slags Embede og for de flestes Vedkommende ere komne over i et saadant Embede ved en dem givne Begunstigelse, en Dispensation, er det klart, at de for at faa de med dette ny Embede forbundne Fordele, Pensionsret, sikre Alderstillæg og som Regel ogsaa højere Begyndelsesløn, selyfølgelig ogsaa maa finde sig i de af Skoleloven opstillede Betingel-

ser for Opnaaelse af Anciennet som fast Lærer.

De ønske endvidere i dette Andragende, at al tidligere Biskolelærervirksomhed skal medregnes ved Fastsættelsen af en fast ansat Lærers Tjenestealder. De andrage om en Ordning, hvorefter den Omstændighed, at en Biskole, ved hvilken de en Gang have været konstituerede, siden og maaske flere Aar efter at de have forladt Skolen og faaet Ansættelse i et andet, et fast Embede, gaar over til at blive fast, skulde bevirke, at de nu pludselig fik deres Anciennet beregnet for hele den Tid, de have været ved denne Biskole. Men dette vilde dog sikkert være en Form for tilbagevirkende Kraft, som gaar langt ud over det ellers kendte.

Andragerne henviser endvidere til Timelærerne og den bekendte Højesteretsdom, der angaar disse. Denne Henvisning synes jeg nu ikke har meget paa sig. En uheldig Affattelse af § 23, første Stykke, bevirkede, at Timelærerne i en kort Overgang fik en Ret, som man ikke havde tænkt at tillægge dem. Da en Højesteretsdom sagde, at Loven maatte læses paa den Maade, skyndte man sig imidlertid at forandre dette Punkt i Loven. Man kan derfor slet ikke, som det hedder i Andragendet, sige, at Højesteretsdommen ydede Timelærerne fuld Retfærdighed. Nej, den gav dem mere, end Lovgivningsmagten havde tiltænkt dem, og saa forandrede Lovgivningsmagten Udtrykkene og fastslog, at Timelærervirksomhed giver Anciennet paa Vilkaar af, at vedkommende umiddelbart herfra gaar over til fast Ansættelse ved samme Kommunes Skolevæsen. Derfor forekommer det mig ogsaa noget uforstaaeligt, at Andragerne kræve, „at der ydes os samme Retfærdighed som Timelærerne,“ altsaa det, som Højesteretsdommen tillagde nogle Timelærere som Følge af et Udtryk, som Lovgivningsmagten imidlertid straks efter ændrede, da det aldrig havde været dens Mening.

Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang der ved Beregning af Tjenestealderen skal tages Hensyn til tidligere Ansættelse i ikke faste Embeder, er, mener jeg, nøje overvejet under Forhandlingerne paa Rigsdagen i Foraaret 1902 med det Resultat, at Adgangen blev væsentlig udvidet i Forhold til Bestemmelserne i Skoleloven af 1899. Der ydedes altsaa de paagældende den Gang en Begunstigelse, og jeg mener derfor ogsaa om denne Sag, at der ikke er større Opfordring til nu at optage dette Spørgsmaal igen. Navnlig mener jeg ikke,